

¹Weh euch Hirten, die ihr die Herde meiner Weide umbringt und zerstreuet! spricht der HERR.²Darum spricht der HERR, der Gott Israels, von den Hirten, die mein Volk weiden: Ihr habt meine Herde zerstreut und verstoßen und nicht besucht. Siehe, ich will euch heimsuchen um eures bösen Wesens willen, spricht der HERR.³Und ich will die übrigen meiner Herde sammeln aus allen Ländern, dahin ich sie verstoßen habe, und will sie wiederbringen zu ihren Hürden, daß sie sollen wachsen und ihrer viel werden.⁴Und ich will Hirten über sie setzen, die sie weiden sollen, daß sie sich nicht mehr sollen fürchten noch erschrecken noch heimgesucht werden, spricht der HERR.⁵Siehe, es kommt die Zeit, spricht der HERR, daß ich dem David ein gerechtes Gewächs erwecken will, und soll ein König sein, der wohl regieren wird und Recht und Gerechtigkeit auf Erden anrichten.⁶Zu seiner Zeit soll Juda geholfen werden und Israel sicher wohnen. Und dies wird sein Name sein, daß man ihn nennen wird: Der HERR unsre Gerechtigkeit.⁷Darum siehe, es wird die Zeit kommen, spricht der HERR, daß man nicht mehr sagen wird: So wahr der HERR lebt, der die Kinder Israel aus Ägyptenland geführt hat!⁸sondern: So wahr der HERR lebt, der den Samen des Hauses Israel hat herausgeführt aus dem Lande der Mitternacht und aus allen Landen, dahin ich sie verstoßen hatte, daß sie in ihrem Lande wohnen sollen!⁹Wider die Propheten. Mein Herz will mir im Leibe brechen, alle meine Gebeine zittern; mir ist wie einem trunkenen Mann und wie

¹وَيْلٌ لِلرُّعَاةِ الَّذِينَ يُهْلِكُونَ وَيُبَدِّدُونَ عَتَمَ رَعِيَّتِي يَقُولُ الرَّبُّ.²لِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ عَنِ الرُّعَاةِ الَّذِينَ يَرْعَوْنَ سَعْيِي، أَنْتُمْ بَدَدْتُمْ عَتَمِي وَطَرَدْتُمُوهَا وَلَمْ تَتَعَهَّدُوهَا. هُنَذَا أَعَاقِبُكُمْ عَلَى سَرٍّ أَعْمَالِكُمْ يَقُولُ الرَّبُّ.³وَأَنَا أَجْمَعُ بَقِيَّةَ عَتَمِي مِنْ جَمِيعِ الْأَرْضِ الَّتِي طَرَدْتُهَا إِلَيْهَا، وَأُرْذُّهَا إِلَى مَرَابِضِهَا فَتُئِمَّرُ وَتَكْتَمَّرُ.⁴وَأَقِيمُ عَلَيْهَا رُعَاةَ يَرْعَوْنَهَا فَلَا تَحَافُ بَعْدُ وَلَا تَزِيدُ وَلَا تُفْقَدُ يَقُولُ الرَّبُّ.⁵هَا أَيَّامٌ تَأْتِي يَقُولُ الرَّبُّ وَأَقِيمُ لِدَاوُدَ عُصْنَ يَرٍّ، فَيَمْلِكُ مَلِكًا وَيَنْجَحُ، وَيُبْحِرِي حَقًّا وَعَدْلًا فِي الْأَرْضِ.⁶فِي أَيَّامِهِ يُخْلَصُ يَهُودًا وَيَسْكُنُ إِسْرَائِيلُ أَمِينًا، وَهَذَا هُوَ اسْمُهُ الَّذِي يَدْعُوهُ بِهِ، الرَّبُّ يَرْبُّنَا. لِذَلِكَ هَا أَيَّامٌ تَأْتِي يَقُولُ الرَّبُّ وَلَا يَقُولُونَ بَعْدُ، حَيْثُ هُوَ الرَّبُّ الَّذِي أَصْعَدَ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ. بَلْ، حَيْثُ هُوَ الرَّبُّ الَّذِي أَصْعَدَ وَأَتَى يَنْسِلِ بَيْتِ إِسْرَائِيلَ مِنْ أَرْضِ الشَّمَالِ وَمِنْ جَمِيعِ الْأَرْضِ الَّتِي طَرَدْتُمُوهَا إِلَيْهَا فَيَسْكُنُونَ فِي أَرْضِهِمْ.⁹فِي الْأَنْبِيَاءِ ائْتَسَقَ قَلْبِي فِي وَسْطِي. ازْتَحْتُ كُلَّ عِظَامِي. صرْتُ كَأَنْسَانَ سَكَرَانَ وَمِثْلَ رَجُلٍ عَلَيْهِ الْحَمْرُ، مِنْ أَجْلِ الرَّبِّ وَمِنْ أَجْلِ كَلَامِ قُدْسِهِ.¹⁰لَأَنَّ الْأَرْضَ امْتَلَأَتْ مِنَ الْقَاسِفِينَ. لِأَنَّهُ مِنْ أَجْلِ اللَّعْنِ تَاحَتِ الْأَرْضُ. حَقَّتْ مَرَاغِي الْبَرِّيَّةِ، وَصَارَ سَعْبُهُمْ لِلشَّرِّ وَجَبَرَتْهُمْ لِلْبَاطِلِ.¹¹لَأَنَّ الْأَنْبِيَاءَ وَالْكَهَنَةَ تَتَجَسَّسُوا جَمِيعًا، بَلْ فِي بَيْتِي وَجَدْتُ سَرَّهُمْ يَقُولُ الرَّبُّ.¹²لِذَلِكَ يَكُونُ طَرِيفُهُمْ لَهُمْ كَمَزَالِقٍ فِي ظِلَامٍ دَامِسٍ، فَيَطْرُدُونَ وَيَسْقُطُونَ فِيهَا، لِأَنِّي أَجْلِبُ عَلَيْهِمْ سَرًّا سَتَةً عِقَابِهِمْ يَقُولُ الرَّبُّ.¹³وَقَدْ رَأَيْتُ فِي أَنْبِيَاءِ السَّامِرَةِ حِمَاقَةً. تَتَبَّأُوا بِالْبَعْلِ وَأَصْلَوْا سَعْيِي إِسْرَائِيلَ.¹⁴وَفِي أَنْبِيَاءِ أَوْشَلِيمَ رَأَيْتُ مَا يُفْسَعِرُ مِنْهُ. يُفْسِقُونَ وَيَسْلُكُونَ بِالْكَذِبِ، وَيُسَدِّدُونَ أَبَادِي قَاعِلِي الشَّرِّ حَتَّى لَا يَرْجِعُوا الْوَاحِدُ عَنْ شَرِّهِ. صَارُوا لِي كُلَّهُمْ كَسَدُومَ وَسُكَاثَهَا كَعَمُورَةَ.¹⁵لِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ عَنِ الْأَنْبِيَاءِ، هُنَذَا أَطْعِمُهُمْ أَفْسَنِيئًا وَأَسْفِيهِمْ مَاءَ الْعَلْقَمِ، لِأَنَّهُ مِنْ عِنْدِ أَنْبِيَاءِ أَوْشَلِيمَ حَرَجَ نِقَاقٌ فِي كُلِّ الْأَرْضِ.¹⁶هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، لَا تَسْمَعُوا لِكَلَامِ الْأَنْبِيَاءِ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ لَكُمْ، فَإِنَّهُمْ يَجْعَلُونَكُمْ بَاطِلًا. تَبْكَلُمُونَ بِرُؤْيَا قَلْبِهِمْ لَا عَنْ فَمِ الرَّبِّ.¹⁷فَانْيَلِينَ قَوْلًا لِمُخْتَقِرِي، قَالَ الرَّبُّ، يَكُونُ لَكُمْ سَلَامٌ. وَيَقُولُونَ لِكُلِّ مَنْ يَسِيرُ فِي عِنَادِ قَلْبِهِ، لَا يَأْتِي عَلَيْكُمْ شَرٌّ. لِأَنَّهُ مَنْ وَقَفَ فِي مَجْلِسِ الرَّبِّ وَرَأَى وَسَمِعَ كَلِمَتَهُ، مَنْ أَصْعَى لِكَلِمَتِهِ

einem, der vom Wein taumelt, vor dem HERRN und vor seinen heiligen Worten;¹⁰ daß das Land so voll Ehebrecher ist, daß das Land so jämmerlich steht, daß es so verflucht ist und die Auen in der Wüste verdorren; und ihr Leben ist böse, und ihr Regiment taugt nicht.¹¹ Denn beide, Propheten und Priester, sind Schälke; und auch in meinem Hause finde ich ihre Bosheit, spricht der HERR.¹² Darum ist ihr Weg wie ein glatter Weg im Finstern, darauf sie gleiten und fallen; denn ich will Unglück über sie kommen lassen, das Jahr ihrer Heimsuchung, spricht der HERR.¹³ Zwar bei den Propheten zu Samaria sah ich Torheit, daß sie weissagten durch Baal und verführten mein Volk Israel;¹⁴ aber bei den Propheten zu Jerusalem sehe ich Greuel, wie sie ehebrechen und gehen mit Lügen um und stärken die Boshaften, auf daß sich ja niemand bekehre von seiner Bosheit. Sie sind alle vor mir gleichwie Sodom, und die Bürger zu Jerusalem wie Gomorra.¹⁵ Darum spricht der HERR Zebaoth von den Propheten also: Siehe, ich will sie mit Wermut speisen und mit Galle tränken; denn von den Propheten zu Jerusalem kommt Heuchelei aus ins ganze Land.¹⁶ So spricht der HERR Zebaoth: Gehorcht nicht den Worten der Propheten, so euch weissagen. Sie betrügen euch; denn sie predigen ihres Herzens Gesicht und nicht aus des HERRN Munde.¹⁷ Sie sagen denen, die mich lästern: "Der HERR hat's gesagt, es wird euch wohl gehen"; und allen, die nach ihres Herzens Dünkel wandeln, sagen sie: "Es wird kein Unglück über euch kommen."¹⁸ Aber wer ist im Rat des

وَسَمِعَ. ¹⁹ هَا رَوْبَعُهُ الرَّبِّ. عَيْظُ يَحْرُجُ وَتَوُّهُ هَائِجٌ. عَلَى رُؤُوسِ الْأَشْرَارِ يَبُورُ. ²⁰ لَا يَزْتَدُّ عَصَبُ الرَّبِّ حَتَّى يُجْرِي وَيُغَيِّمَ مَقَاصِدَ قَلْبِهِ. فِي آخِرِ الْأَيَّامِ يَفْهَمُونَ قَهْمًا. ²¹ لَمْ أَرْسِلِ الْأَنْبِيَاءَ بَلْ هُمْ جَرَّوْا. لَمْ أَتَكَلَّمْ مَعَهُمْ بَلْ هُمْ تَنَبَّأُوا. ²² وَلَوْ وَقَفُوا فِي مَجْلِسِي لَأَخْبَرُوا سَعْيِي بِكَلَامِي وَرَدُّوهُمْ عَنِ طَرِيقِهِمُ الرَّدِيءِ وَعَنِ سَرِّ أَعْمَالِهِمْ. ²³ أَلَعَلِّي إِلَهٌ مِنْ قَرِيبٍ يَقُولُ الرَّبُّ وَلَيْسَتْ إِلَهًا مِنْ بَعِيدٍ. إِذَا اخْتَبَأَ إِنْسَانٌ فِي أَمَاكِنَ مُسْتَبْرَهَةٍ أَمَّا أَرَاهُ أَنَا يَقُولُ الرَّبُّ. أَمَّا أَمْلَأُ أَنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ يَقُولُ الرَّبُّ. ²⁵ قَدْ سَمِعْتُ مَا قَالَهُ الْأَنْبِيَاءُ الَّذِينَ تَنَبَّأُوا بِاسْمِي بِالْكَذِبِ قَائِلِينَ، حُلْمْتُ حُلْمْتُ. ²⁶ حَتَّى مَتَى يُوَجَدُ فِي قَلْبِ الْأَنْبِيَاءِ الْمُتَنَبِّئِينَ بِالْكَذِبِ. بَلْ هُمْ أَنْبِيَاءُ خِدَاعٍ قَلْبِهِمْ. ²⁷ الَّذِينَ يُعَكِّرُونَ أَنْ يُنْسُوا سَعْيِي اسْمِي بِأَخْلَامِهِمُ الَّتِي يُفْضُوهُهَا الرَّجُلُ عَلَى صَاحِبِهِ، كَمَا نَسِيَ أَبَاؤُهُمْ اسْمِي لِأَجْلِ النُّعْلِ. ²⁸ النَّبِيُّ الَّذِي مَعَهُ حُلْمٌ فَلْيَقْصُ حُلْمًا، وَالَّذِي مَعَهُ كَلِمَتِي فَلْيَتَكَلَّمْ بِكَلِمَتِي بِالْحَقِّ. مَا لِلنَّسْنِ مَعَ الْجَنَطَةِ يَقُولُ الرَّبُّ. ²⁹ أَلَيْسَتْ هَكَذَا كَلِمَتِي كِتَابًا يَقُولُ الرَّبُّ، وَكَمِطْرَقَةٍ تُحَطَّمُ الصَّخْرُ. ³⁰ لِذَلِكَ هَتَدَا عَلَى الْأَنْبِيَاءِ يَقُولُ الرَّبُّ الَّذِينَ يَسْرِقُونَ كَلِمَتِي بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ. ³¹ هَتَدَا عَلَى الْأَنْبِيَاءِ يَقُولُ الرَّبُّ الَّذِينَ يَأْخُذُونَ لِسَانَهُمْ وَيَقُولُونَ، قَالَ. ³² هَتَدَا عَلَى الَّذِينَ يَتَنَبَّأُونَ بِأَخْلَامٍ كَارِيَةٍ يَقُولُ الرَّبُّ، الَّذِينَ يَفْضُوهُنَّهَا وَيُضِلُّونَ سَعْيِي بِأَكَادِيهِمْ وَمُفَاخَرَاتِهِمْ وَأَنَا لَمْ أَرْسِلْهُمْ وَلَا أَمْرُهُمْ. فَلَمْ يُفِيدُوا هَذَا الشَّعْبَ فَائِدَةً يَقُولُ الرَّبُّ. ³³ وَإِذَا سَأَلْتُ هَذَا الشَّعْبَ أَوْ نَبِيٍّ أَوْ كَاهِنٍ، مَا وَحْيِي الرَّبِّ. فَقُلْ لَهُمْ، أَيُّ وَحْيِي. إِنِّي أُرْفِضُكُمْ هُوَ قَوْلُ الرَّبِّ. ³⁴ فَالنَّبِيُّ أَوْ الْكَاهِنُ أَوْ الشَّعْبُ الَّذِي يَقُولُ، وَحْيِي الرَّبِّ أَعَاقَبُ ذَلِكَ الرَّجُلَ وَبَيْتَهُ. ³⁵ هَكَذَا تَقُولُونَ الرَّجُلُ لِصَاحِبِهِ وَالرَّجُلُ لِأَخِيهِ، بِمَادَا أَحَابَ الرَّبُّ، وَمَادَا تَكَلَّمُ بِهِ الرَّبُّ. ³⁶ أَمَّا وَحْيِي الرَّبِّ فَلَا تَذْكُرُوهُ بَعْدُ، لِأَنَّ كَلِمَةَ كُلِّ إِنْسَانٍ تَكُونُ وَحْيَهُ، إِذْ قَدْ حَرَفْتُمْ كَلَامَ إِلَهِ الْحَيِّ رَبِّ الْجُنُودِ إِلَهَاتَا. ³⁷ هَكَذَا تَقُولُ لِلنَّبِيِّ، بِمَادَا أَحَابَكَ الرَّبُّ، وَمَادَا تَكَلَّمُ بِهِ الرَّبُّ. ³⁸ وَإِذَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ، وَحْيِي الرَّبِّ فَلِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، مِنْ أَجْلِ قَوْلِكُمْ هَذِهِ الْكَلِمَةَ، وَحْيِي الرَّبِّ وَقَدْ أَرْسَلْتُ إِلَيْكُمْ قَائِلًا لَا تَقُولُوا، وَحْيِي الرَّبِّ. ³⁹ لِذَلِكَ هَتَدَا أَنْسَاكُمْ نِسْبَانَا وَأُرْفِضُكُمْ مِنْ أَمَامِ وَجْهِ، أَنْتُمْ وَالْمَدِينَةَ الَّتِي أُعْطَيْتُكُمْ وَأَبَاءَكُمْ إِبَاهَا. ⁴⁰ وَأَجْعَلُ عَلَيْكُمْ عَارًا أَبَدِيًّا وَخِزْبًا أَبَدِيًّا لَا

HERRN gestanden, der sein Wort gesehen und gehört habe? Wer hat sein Wort vernommen und gehört?¹⁹ Siehe, es wird ein Wetter des HERRN mit Grimm kommen und ein schreckliches Ungewitter den Gottlosen auf den Kopf fallen.²⁰ Und des HERRN Zorn wird nicht nachlassen, bis er tue und ausrichte, was er im Sinn hat; zur letzten Zeit werdet ihr's wohl erfahren.²¹ Ich sandte die Propheten nicht, doch liefen sie; ich redete nicht zu ihnen, doch weissagten sie.²² Denn wo sie bei meinem Rat geblieben wären und hätten meine Worte meinem Volk gepredigt, so hätten sie dasselbe von seinem bösen Wesen und von seinem bösen Leben bekehrt.²³ Bin ich nur ein Gott, der nahe ist, spricht der HERR, und nicht auch ein Gott von ferneher?²⁴ Meinst du, daß sich jemand so heimlich verbergen könne, daß ich ihn nicht sehe? spricht der HERR. Bin ich es nicht, der Himmel und Erde füllt? spricht der HERR.²⁵ Ich höre es wohl, was die Propheten predigen und falsch weissagen in meinem Namen und sprechen: Mir hat geträumt, mir hat geträumt.²⁶ Wann wollen doch die Propheten aufhören, die falsch weissagen und ihres Herzens Trügerei weissagen{~}²⁷ und wollen, daß mein Volk meines Namens vergesse über ihren Träumen, die einer dem andern erzählt? gleichwie ihre Väter meines Namens vergaßen über dem Baal.²⁸ Ein Prophet, der Träume hat, der erzähle Träume; wer aber mein Wort hat, der Predige mein Wort recht. Wie reimen sich Stroh und Weizen zusammen? spricht der HERR.²⁹ Ist mein Wort nicht wie Feuer, spricht der HERR,

und wie ein Hammer, der Felsen zerschmeißt?³⁰ Darum siehe, ich will an die Propheten, spricht der HERR, die mein Wort stehlen einer dem andern.³¹ Siehe, ich will an die Propheten, spricht der HERR, die ihr eigenes Wort führen und sprechen: Er hat's gesagt.³² Siehe, ich will an die, so falsche Träume weissagen, spricht der HERR, und erzählen dieselben und verführen mein Volk mit ihren Lügen und losen Reden, so ich sie doch nicht gesandt und ihnen nichts befohlen habe und sie auch diesem Volk nichts nütze sind, spricht der HERR.³³ Wenn dich dies Volk oder ein Prophet oder ein Priester fragen wird und sagen: Welches ist die Last des HERRN? sollst du zu ihnen sagen, was die Last sei: Ich will euch hinwerfen, spricht der HERR.³⁴ Und wo ein Prophet oder Priester oder das Volk wird sagen: "Das ist die Last des HERRN", den will ich heimsuchen und sein Haus dazu.³⁵ Also sollt ihr aber einer mit dem andern reden und untereinander sagen: "Was antwortet der HERR, und was sagt der HERR?"³⁶ Und nennt's nicht mehr "Last des HERRN"; denn einem jeglichem wird sein eigenes Wort eine "Last" sein, weil ihr also die Worte des lebendigen Gottes, des HERRN Zebaoth, unsers Gottes, verkehrt.³⁷ Darum sollt ihr zum Propheten also sagen: Was antwortet dir der HERR, und was sagt der HERR?³⁸ Weil ihr aber sprecht: "Last des HERRN", darum spricht der HERR also: Nun ihr dieses Wort eine "Last des HERRN" nennt und ich zu euch gesandt habe und sagen lassen, ihr sollt's nicht nennen "Last des HERRN":³⁹ siehe, so will ich euch hinwegnehmen und euch samt

der Stadt, die ich euch und euren Vätern gegeben habe, von meinem Angesicht wegwerfen⁴⁰ und will euch ewige Schande und ewige Schmach zufügen, der nimmer vergessen soll werden.